Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MACIEJE SZPUNARA
přednesené dne 25. října 2016[1]

Věc C-641/15

Verwertungsgesellschaft Rundfunk GmbH
proti
Hettegger Hotel Edelweiss GmbH

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Handelsgericht Wien (obchodní soud ve Vídni, Rakousko)]

„Řízení o předběžné otázce — Duševní vlastnictví — Směrnice 2006/115/ES — Článek 8 odst. 3 — Výlučné právo vysílacích organizací — Sdělování veřejnosti — Místa veřejně přístupná za vstupné — Televizní přijímače umístěné na hotelových pokojích“

Úvod

1. V projednávané věci se předběžná otázka týká výkladu čl. 8 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem[2]. Podle tohoto ustanovení mají vysílací organizace výlučné právo udělovat svolení nebo zakazovat mimo jiné sdělování svých vysílání veřejnosti na místech veřejně přístupných za vstupné.

2. Zatímco výklad pojmu „sdělování […] veřejnosti“ nepředstavuje žádné větší problémy, správné pochopení pojmu „na veřejně přístupných místech a za vstupné [na místech veřejně přístupných za vstupné]“ je méně jasné. Jde konkrétně o to, zda lze za takové místo považovat hotelový pokoj. Odpověď na tuto otázku vyžaduje podrobnou analýzu původu a účelu výlučného práva uvedeného v tomto ustanovení, jež přesahuje jeho doslovné znění.

Právní rámec

3. Článek 8 odst. 3 směrnice 2006/115 stanoví:

„Pro vysílací organizace stanoví členské státy výlučné právo udělovat svolení nebo zakazovat bezdrátový přenos jejich vysílání, jakož i sdělování jejich vysílání veřejnosti, pokud se takové sdělování děje na veřejně přístupných místech a za vstupné [na místech veřejně přístupných za vstupné].“

4. Uvedený čl. 8 odst. 3 byl do rakouského práva proveden ustanoveními § 76a Urheberrechtsgesetz (zákon o autorských právech), ve znění totožném s výše citovaným ustanovením směrnice 2006/115.

1 — Původní jazyk: polština.

2 — Úř. věst. 2006, L 376, s. 28.

Skutkový stav, průběh řízení a předběžná otázka

5. Hettegger Hotel Edelweiss GmbH (dále jen „společnost Hettegger Hotel Edelweiss“), žalovaná v původním řízení, je společnost založená podle rakouského práva. Provozuje mimo jiné hotel v obci Grossarl (Rakousko). Pokoje jsou v tomto hotelu vybaveny televizními přijímači, jež prostřednictvím přijímací antény patřící hotelu umožňují příjem vysílání různých televizních stanic.

6. Verwertungsgesellschaft Rundfunk je organizace pro kolektivní správu autorských práv a práv s nimi souvisejících. Spravuje mimo jiné práva mnoha národních i mezinárodních televizních stanic, včetně stanic, jejichž vysílání může být přijímáno v hotelových pokojích, které patří společnosti Hettegger Hotel Edelweiss.

7. Verwertungsgesellschaft Rundfunk má za to, že společnost Hettegger Hotel Edelweiss tím, že umožňuje příjem televizního signálu v pokojích hotelu, který provozuje, sděluje veřejnosti na místě veřejně přístupném za vstupné – ve smyslu ustanovení provádějících čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115 – vysílání televizních stanic, jejichž zájmy tato organizace pro kolektivní správu zastupuje. Podle jejího názoru činnost společnosti Hettegger Hotel Edelweiss, jež spočívá v umístění televizních přijímačů na hotelových pokojích a poskytování televizního signálu v těchto pokojích, podléhá z tohoto důvodu výlučnému právu televizních stanic. Společnost by proto měla odvádět příslušné platby jako protiplnění za souhlas s touto činností.

8. V souladu s tím podala Verwertungsgesellschaft Rundfunk proti společnosti Hettegger Hotel Edelweiss k předkládajícímu soudu žalobu, kterou se domáhá poskytnutí informací o počtu pokojů v hotelu, jenž uvedená společnost provozuje, a o televizních kanálech, které mohou být v těchto pokojích přijímány, jakož i náhrady za dosavadní sdělování vysílání těchto kanálů.

9. Společnost Hettegger Hotel Edelweiss zpochybňuje opodstatněnost této žaloby a v podstatě tvrdí, že hotelové pokoje nejsou místy veřejně přístupnými za vstupné ve smyslu ustanovení provádějících čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115, a tudíž sdělování vysílání televizních stanic v těchto pokojích nepodléhá výlučnému právu stanovenému v těchto ustanoveních.

10. Za těchto okolností se Handelsgericht Wien (obchodní soud ve Vídni) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je splněno kritérium vstupného stanovené v čl. 8 odst. 3 směrnice [2006/115], pokud

— jsou na jednotlivých hotelových pokojích dány k dispozici televizní přijímače, jejichž prostřednictvím umožňuje provozovatel hotelu příjem signálu různých televizních a rozhlasových kanálů (‚televizor na hotelovém pokoji‘) a

— provozovatel hotelu požaduje za užívání pokoje (s ‚televizorem na hotelovém pokoji‘) úplatu za ubytování v pokoji (‚cena za pokoj‘), která zahrnuje i užívání televizního přijímače a prostřednictvím tohoto přijímače příjem televizních a rozhlasových kanálů?“

11. Předkládací usnesení došlo Soudnímu dvoru dne 3. prosince 2015. Písemná vyjádření předložily účastnice původního řízení, polská vláda a Evropská komise. Soudní dvůr podle čl. 76 odst. 2 jednacího řádu rozhodl, že nebude nařízeno jednání.

Analýza

12. Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu v projednávané věci je, zda musí být čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115 vykládán v tom smyslu, že umístění přijímačů na hotelových pokojích a poskytování televizního a rozhlasového signálu jejich prostřednictvím představuje sdělování vysílání vysílacích organizací veřejnosti na místech veřejně přístupných za vstupné ve smyslu tohoto ustanovení, a tudíž podléhá výlučnému právu těchto organizací stanovenému v uvedeném ustanovení.

Pojem „sdělování […] veřejnosti“

13. Co se týče pojmu „sdělování […] veřejnosti“ Soudní dvůr již rozhodl, že umístění přijímačů na hotelových pokojích a poskytování televizního signálu jejich prostřednictvím představuje sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti [3], jež se týká práva autorů na jejich díla [4], jakož i ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, jež se týká práva výkonných umělců a výrobců zvukových záznamů na spravedlivou odměnu [5].

14. Jak správně poznamenala žalovaná v původním řízení ve svých vyjádřeních v projednávané věci, předmět a rozsah ochrany poskytované v právních předpisech, jichž se týkaly uvedené rozsudky, je jiný než v čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115. Článek 3 odst. 1 směrnice 2001/29 se týká velmi široce uznávaného práva autorů udělit svolení nebo zakázat sdělení jejich děl veřejnosti v jakékoli formě a jakýmikoli prostředky přenosu. Článek 8 odst. 2 směrnice 2006/115 stanoví pouze právo výrobců zvukových záznamů [6] a výkonných umělců na jednorázovou odměnu za užití vydaného zvukového záznamu pro účely jeho zpřístupnění veřejnosti.

15. Rozhlasové a televizní vysílání je naproti tomu poměrně zvláštním předmětem ochrany, pokud jde o právo na sdělování veřejnosti. Podmínkou existence vysílání je totiž jeho přenos, a tudíž forma sdělení veřejnosti [7]. Na rozdíl od děl, jejich provedení a záznamů [8] není sdělování veřejnosti pouze jednou z forem využívání vysílání, ale také nedílnou součástí samotného předmětu ochrany.

16. Nemyslím si však, že by zvláštní povaha rozhlasového a televizního vysílání jako předmětu ochrany odůvodňovala výklad pojmu „sdělování […] veřejnosti“ v souvislosti s poskytováním signálu do přijímačů umístěných na hotelových pokojích, jenž by se lišil od výkladu přijatého Soudním dvorem v uvedených rozsudcích [9]. V tomto ohledu se domnívám, že ve světle této judikatury je třeba poskytnutí televizního nebo rozhlasového signálu prostřednictvím přijímačů umístěných na hotelových pokojích považovat za sdělování vysílání vysílacích organizací veřejnosti ve smyslu čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115.

3 — Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230.

4 — Rozsudek ze dne 7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 47 a bod 1 výroku.

5 — Rozsudek ze dne 15. března 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, bod 46 a bod 1 výroku.

6 — Tedy záznamů provedení hudebních a slovně-hudebních děl.

7 — Polský výraz „program“ použitý v čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115 sice plně neodráží tuto zvláštní funkci, ale terminologie anglické („broadcast“), francouzské („émission“) a německé verze („Sendung“) nenechává nikoho na pochybách, že předmětem ochrany stanovené v tomto ustanovení je obsah vysílaný vysílacími organizacemi.

8 — Včetně záznamů rozhlasových a televizních vysílání, která jsou chráněna z hlediska sdělování veřejnosti na základě čl. 3 odst. 2 písm. d) směrnice 2001/29.

9 — Tento závěr nemění ani rozsudek ze dne 15. března 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že sdělování zvukových záznamů v ordinaci zubního lékaře není sdělováním veřejnosti ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115. Tento rozsudek byl vydán ve stejný den a ve stejném složení jako výše uvedený rozsudek ze dne 15. března 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141. Protikladná rozhodnutí přijatá Soudním dvorem v těchto dvou rozsudcích tedy jasně ukazují na odlišnou situaci v případě hotelových pokojů ve vztahu k zubní ordinaci.

17. Avšak unijní normotvůrce omezil výhradní právo vysílacích organizací na případy sdělování veřejnosti na místech veřejně přístupných *za vstupné*. Zbývá tedy posoudit, zda jsou hotelové pokoje místy přístupnými veřejnosti za vstupné ve smyslu tohoto ustanovení.

Pojem „[místo veřejně přístupné za vstupné]“

18. Žalobkyně v původním řízení tvrdí, že jelikož jsou hotelové pokoje obvykle přístupné pouze hotelovým klientům, tedy osobám, které zaplatily nebo se zavázaly zaplatit za ubytování, a jelikož umožnění sledování televizních programů prostřednictvím přijímačů umístěných na pokojích je důležitým prvkem služby poskytované hotelem, jenž má vliv na cenu této služby, měly by být hotelové pokoje považovány za místa veřejně přístupná za vstupné ve smyslu čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115.

19. Na základě doslovného znění tohoto ustanovení by se mohlo zajisté zdát, že je třeba tento pojem chápat tak, jak je uvedeno výše. Neboť vezmeme-li v úvahu samotnou formulaci „[místo veřejně přístupné za vstupné]“ a odhlédneme-li od původu, účelu a role čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115 v systému autorského práva a práv s ním souvisejících, lze hotelový pokoj za takové místo považovat.

20. Mám však za to, stejně jako žalovaná v původním řízení, polská vláda a Komise, že takový výklad by nebyl v souladu ani s vůlí unijního normotvůrce v okamžiku přijetí tohoto ustanovení, ani s rolí, kterou je mu třeba přičíst v současných technických a tržních podmínkách.

Výklad čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115 ve světle jeho původu

21. Směrnice 2006/115 kodifikuje znění směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem [10]. Článek 8 odst. 3 směrnice 92/100 odpovídal stávajícímu čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115.

22. Toto ustanovení bylo koncipováno podle čl. 13 písm. d) Mezinárodní úmluvy o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových a televizních organizací uzavřené v Římě dne 26. října 1961 (dále jen „Římská úmluva“). Potvrzuje to zejména odůvodnění pozměňujícího návrhu směrnice 92/100, v němž se ve vztahu k předmětnému ustanovení (označenému v návrhu jako čl. 6a odst. 3) uvádí, že: „Odstavec 3, koncipovaný podle čl. 13 písm. […] d) Římské úmluvy, stanoví […] výlučné právo na sdělování televizního vysílání veřejnosti *na zásadách definovaných již v Římské úmluvě*“ [11]. Takový původ tohoto ustanovení potvrdil i Soudní dvůr, když uvedl, že „rozsah práva na sdělování veřejnosti by měl být koncipován podle rozsahu práva stanoveného v čl. 13 písm. d) Římské úmluvy, který toto právo omezuje na místa veřejně přístupná za vstupné.“ [12] Při práci na směrnici 92/100 nebyl přijat návrh na rozšíření ochrany práva vysílacích organizací udělovat svolení nebo zakazovat sdělování jejich vysílání veřejnosti nad rámec vymezený v Římské úmluvě [13].

23. Vůlí unijního normotvůrce byla tedy ochrana práva vysílacích organizací udělovat svolení nebo zakazovat sdělování jejich vysílání veřejnosti v takovém rozsahu, v němž je toto právo chráněno v Římské úmluvě. Pojem „[místo veřejně přístupné za vstupné]“ by proto měl být vykládán v souladu s výkladem téhož pojmu na základě čl. 13 písm. d) dané úmluvy.

10 — Úř. věst. 1992, L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/001, s. 120.

11 — COM/92/159 final, s. 13 v anglické a německé jazykové verzi. Zvýraznění provedeno autorem tohoto stanoviska.

12 — Rozsudek ze dne 4. září 2014, Komise v. Rada, C-114/12, EU:C:2014:2151, bod 96.

13 — Viz: S. von Lewinski, in: M. M. Walter, S. von Lewinski (ed.), European Copyright Law. A Commentary, Oxford University Press 2010, s. 327.

24. Zúčastnění, kteří předložili vyjádření v této věci, včetně žalobkyně v původním řízení, se shodují na tom, že pojem „[místo veřejně přístupné za vstupné]“ ve smyslu uvedeného ustanovení Římské úmluvy označuje, a v každém případě označovalo v době, kdy byla tato úmluva přijata, místo, v němž se vstupné vybírá přímo v souvislosti s možností sledovat televizní vysílání, jež je sdělováno veřejnosti na tomto místě [14]. Potřeba stanovit takové právo, jaké je upraveno v čl. 13 písm. d) Římské úmluvy, byla spojena s častou praktikou v rané fázi vývoje televize, která spočívala v organizování hromadných sledování televizního vysílání, na která se vybíralo vstupné. Jednalo se o možnost zakázat organizování takových sledování, pokud byla v rozporu se zájmy vysílacích organizací nebo organizátorů akcí vysílaných v televizi. Pojem „vstupné“ by se tedy zde neměl chápat doslovně. Stejně jako u jiných typů představení, jako jsou představení v kině nebo v divadle, je sice vstup do sálu, ve kterém představení probíhá, možný pouze po předložení dokladu o zaplacení, například vstupenky. Cena vstupenky však nepředstavuje úplatu za „vstup“ do sálu, ale za možnost shlédnout představení.

25. Pokud však nemáme co do činění s úplatou přímo související s možností sledovat televizní vysílání a úplata se vybírá pouze za jiné služby, jako je stravování, taková situace nespadá pod pojem „[místo veřejně přístupné za vstupné]“ ve smyslu čl. 13 písm. d) Římské úmluvy. Takový výklad tohoto ustanovení úmluvy potvrzují v právní teorii uznávané autority [15].

26. Jak tedy posoudit ve světle čl. 13 písm. d) Římské úmluvy službu spočívající v poskytování televizního signálu prostřednictvím přijímačů umístěných na hotelových pokojích? Zaprvé nesouhlasím s názorem žalobkyně v původním řízení, podle kterého je hotelový pokoj místem veřejně přístupným za vstupné ve smyslu tohoto ustanovení, jelikož vstup do hotelových pokojů je možný pouze pod podmínkou úhrady za daný pokoj. Jak jsem uvedl výše, pojem „vstupné“ se v souladu se záměrem tvůrců Římské úmluvy nevztahuje na samotný fyzický vstup na určité místo, ale pouze na možnost související s tímto vstupem sledovat vysílání, které je na tomto místě sdělováno. Úplata za hotelový pokoj přitom není úplatou za možnost sledovat na tomto pokoji televizní vysílání, ale za ubytování. Sdělování televizního vysílání je pouze doplňkovou službou, kterou klient očekává stejně jako tekoucí vodu, nápoje nebo internetové připojení.

27. To nás vede ke druhému aspektu, který je významný z hlediska výkladu čl. 13 písm. d) Římské úmluvy v souvislosti se sdělováním televizního vysílání na hotelových pokojích. Jak jsem uvedl v bodě 25 výše, úplata za poskytnutí jiných služeb, než je služba spočívající ve sdělování tohoto vysílání, například stravovacích služeb, nepostačuje k tomu, aby bylo možné takovou situaci kvalifikovat tak, že se na ni vztahuje výlučné právo stanovené v tomto ustanovení. Stejně tomu je v případě hotelových pokojů, kde je úplata cenou za ubytovací službu, jejímž nekonstitutivním prvkem může případně být dostupnost televizního vysílání.

28. Nepřesvědčil mě ani argument žalobkyně v původním řízení, podle kterého může dostupnost televize na pokoji zvýšit cenu za ubytování, a tedy že část této ceny by měla být považována za úplatu za možnost sledovat televizní vysílání. Zaprvé okolnost, že dostupnost televizního vysílání na pokoji může zvýšit standard hotelu, a tudíž mít vliv na cenu za ubytování, nemění nic na tom, že se jedná o celkovou cenu za ubytovací službu, u níž je dostupnost televizního vysílání pouze jedním z mnoha prvků. Výše ceny za tuto službu závisí na mnoha faktorech a určitě by bylo obtížné uvést, do jaké míry cenu utváří dostupnost televizního vysílání.

14 — _ Jak čl. 13 písm. d) Římské úmluvy, tak čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115 se vztahují na televizní a rozhlasové stanice. V praxi se však problémy uplatňování těchto ustanovení týkají především televizních stanic, jako je tomu v původním řízení. Další úvahy se proto budou týkat hlavně televizních stanic. V menší či větší míře budou platit také pro rozhlasové stanice.

15 — Zejména viz: C. Masouyé, Guide de la Convention de Rome et de la Convention Phonogrammes, OMPI, Ženeve 1981, s. 72, 73; S. von Lewinski, International Copyright Law and Policy, Oxford University Press 2008, s. 218, 219.

29. Je třeba zdůraznit, že dostupnost televizního signálu na hotelovém pokoji je k základní ubytovací službě službou doplňkovou, a nikoli naopak. Je tedy irelevantní argument žalobkyně v původním řízení, který je obsažen v jejím vyjádření v této věci a vychází ze srovnání služby ubytování na hotelovém pokoji s doplňkovými službami, jako jsou například stravovací služby poskytované při příležitosti představení v takových místech, jako jsou kina a podobně. Poskytování takových doplňkových a dodatečně hrazených služeb zajisté nevylučuje možnost kvalifikovat sdělování vysílání veřejnosti jako sdělování na místě veřejně přístupném za vstupné, je-li navíc vybírána úplata za samotnou možnost účasti na představení, například ve formě vstupenky do kina. Jedná se však o zcela jinou situaci než v případě ubytování v hotelu.

30. Nesouhlasím také s názorem žalobkyně v původním řízení, podle kterého má úplata za ubytování v hotelu z hlediska výkladu uvedených předpisů zcela odlišnou povahu než například úplata za stravovací služby. Majitel stravovacího zařízení vybaveného televizním přijímačem může rovněž zvednout z tohoto důvodu cenu za své služby, a to zejména během vysílání pořadů, jež zvlášť zajímají veřejnost, například sportovních přenosů. Je třeba si uvědomit, že rezervace místa u stolu v takovém zařízení není obvykle možná bez objednání si tam nabízeného jídla nebo nápojů. To však neznamená, že například cenu za půllitr piva lze považovat za úplatu za sledování tohoto pořadu, a stravovací zařízení za místo veřejně přístupné za vstupné ve smyslu čl. 13 písm. d) Římské úmluvy. Úplata za službu ubytování v hotelovém pokoji má přesně tu samou povahu.

31. Dost často se totiž stává, že návštěva stravovacího zařízení má *de facto* za cíl sledování televizního pořadu a konzumace má pouze doplňkový charakter, kdežto hotelový pokoj se obvykle nenajímá za účelem sledování televize na tomto pokoji. Služba zpřístupnění televizního signálu na hotelovém pokoji nemá tudíž navzdory tvrzení žalobkyně v původním řízení nezávislý hospodářský charakter.

32. Celkově lze říci, že stejně jako stravovací zařízení a další místa, která mohou být vybavena televizními přijímači, ale v nichž se vybírají úplaty nikoli v souvislosti s možností sledovat televizní vysílání, ale ve spojení s jinými tam poskytovanými službami, nejsou hotelové pokoje místy veřejně přístupnými za vstupné ve smyslu čl. 13 písm. d) Římské úmluvy, a proto se na sdělování vysílání vysílacích organizací veřejnosti na těchto pokojích nevztahuje výlučné právo těchto organizací chráněné na základě tohoto ustanovení.

33. Vzhledem k tomu, že unijní normotvůrce při stanovení čl. 8 odst. 3 směrnice 92/100 (nyní čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115) nehodlal rozšířit zmíněnou ochranu nad rámec stanovený v Římské úmluvě, je třeba toto ustanovení vykládat ve světle této úmluvy tak, že v něm použitý pojem „[místo veřejně přístupné za vstupné]“ nezahrnuje hotelové pokoje.

Výklad čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115 v současných technických a tržních podmínkách

34. Rozumím-li dobře vyjádření žalobkyně v původním řízení, vznáší také argument, podle něhož omezení rozsahu ochrany práva vysílacích organizací na rozhodování o sdělování jejich vysílání veřejnosti, které stanoví čl. 13 písm. d) Římské úmluvy, vyplývalo z technických a tržních podmínek, které panovaly v době, kdy byla přijata úmluva, a které se nyní zcela změnily. Tvrdí zejména, že v té době bylo mnohem méně časté mít televizní přijímač doma, než je tomu nyní, a v hotelových pokojích nebyly televizní přijímače vůbec nebo téměř vůbec. Z tohoto důvodu bylo podle jejího názoru běžnou praktikou organizovat pro veřejnost sledování televizního vysílání za úplatu, což odůvodňovalo zavedení práva vysílacích organizací v Římské úmluvě, které bylo zformulováno v souladu s touto skutečností. V současné době však vzhledem ke změně této reality vyžaduje podle názoru žalobkyně vysoká úroveň ochrany autorského práva a práv s ním souvisejících, o kterou usiluje směrnice 2006/115, jiný výklad čl. 8 odst. 3 této směrnice.

35. Tento argument stojí za zvážení. Sám jsem rovněž zastáncem dynamického výkladu právních předpisů, který je schopen přizpůsobit jejich znění měnícím se faktickým podmínkám, a tím umožnit uskutečnění cíle, který tyto předpisy sledují [16]. Nemyslím si však, že takový postup by byl v projednávané věci nutný nebo možný, a to ze dvou důvodů.

36. Zaprvé se nedomnívám, že by ustanovení čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115, a to i když je koncipováno podle ustanovení Římské úmluvy podepsané v roce 1961, bylo až tak zastaralé, jak tvrdí žalobkyně v původním řízení. Vlastnictví soukromých televizních přijímačů zajisté změnilo praxi sledování televize. Nezmizela však veřejná sledování televizních pořadů. Zejména přenosy sportovních událostí jsou často veřejně dostupné v nejrůznějších „fan zónách“, kinech, letních kinech apod. Tato sledování jsou často placená, tudíž spadají do oblasti působnosti práva chráněného na základě čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115.

37. Zadruhé je dynamický výklad právních předpisů odůvodněn pouze pod podmínkou, že vezme v úvahu cíl, jehož chtěl normotvůrce přijetím těchto předpisů dosáhnout, a že usiluje o dosažení tohoto cíle ve změněných faktických podmínkách, a nikoli o jeho nahrazení jiným cílem. Z tohoto hlediska by bylo neodůvodněné se domnívat, že jelikož signatáři Římské úmluvy neměli v úmyslu vyloučit z oblasti působnosti výlučného práva vysílacích organizací přijímače na hotelových pokojích, protože tyto přijímače tam zpravidla nebyly, je třeba nyní tuto úmluvu vykládat tak, že přijímače na hotelových pokojích spadají do oblasti působnosti tohoto práva.

38. Naopak signatáři úmluvy nevzali v úvahu přijímače na hotelových pokojích, ale měli v úmyslu vyjmout z působnosti výlučného práva případy sdělování vysílání veřejnosti na takových místech, jako jsou stravovací zařízení, kde se nevybírá zvláštní úplata za sdělování těchto vysílání, přičemž situace hotelových pokojů je obdobná situaci stravovacích zařízení [17]. Dynamický výklad tedy právě vyžaduje, aby hotelové pokoje také byly vyjmuty z oblasti působnosti výlučného práva, a to v souladu se záměrem signatářů úmluvy.

39. Nemyslím si tedy, že by změna faktických okolností, která nastala od podepsání Římské úmluvy, odůvodňovala výklad směrnice 2006/115, jenž se zcela odchyluje od cílů a vůle signatářů této úmluvy.

Ostatní argumenty žalobkyně v původním řízení

40. Žalobkyně v původním řízení vznáší ve svém vyjádření v projednávané věci ještě argument hospodářského charakteru. Podle tohoto argumentu mají provozovatelé hotelů hospodářskou výhodu z toho, že nabízejí na pokojích přístup k televiznímu vysílání (dostupnost televize zvyšuje standard hotelu, a tím i cenu za ubytování), což by nebylo možné bez služeb poskytovaných televizními stanicemi, a přitom se tyto stanice v přiměřeném rozsahu na těchto výhodách nepodílí.

41. Pokud jde o tento argument, je třeba nejprve uvést, že kdyby neexistovaly služby poskytované televizními stanicemi, neexistovala by zajisté ani nabídka těchto služeb ani poptávka po nich rovněž na hotelových pokojích. Toto tvrzení je zřejmé a vztahuje se stejnou měrou na všechny služby poskytované v hotelu.

42. Co se týče podílu na hospodářských výhodách, musíme mít na paměti, že se většina televizních programů vysílá k tzv. volnému příjmu, což znamená, že televizní stanice nevybírá žádnou úplatu za příjem televizního vysílání. Televizní stanice žije naopak z reklam a jiných komerčních sdělení (nebo v případě veřejných televizních stanic z různých druhů dotací), jejichž cena (tj. cena vysílacího času, kterou účtuje televizní stanice zadavateli reklamy) závisí rovněž na očekávaném počtu diváků. Nárůst

16 — Viz moje stanovisko ve věci Vereniging Openbare Bibliotheken, C-174/15, EU:C:2016:459.

17 — Viz bod 30 tohoto stanoviska.

v počtu potenciálních diváků související s tím, že vysílání televizní stanice může být přijímáno rovněž na hotelových pokojích, má tedy pozitivní vliv na příjmy televizní stanice, i když v praxi je tento vliv malý. Takže nelze říci, že se televizní stanice vůbec nepodílí na hospodářských výhodách plynoucích z dostupnosti televizního vysílání na hotelových pokojích [18].

43. Konečně pokud jde vliv dostupnosti televize na hotelových pokojích na standard hotelu, na který žalobkyně v původním řízení klade velký důraz, je třeba poznamenat, že v současné době je tato služba tak běžná, že se neposkytuje pouze v hotelech s nejnižším standardem. Jinými slovy, možnost sdělování televizního vysílání na pokojích je prakticky nezbytným předpokladem pro provozování hotelu na střední nebo vyšší úrovni.

44. Článek 8 odst. 3 směrnice 2006/115 přitom přiznává vysílacím organizacím nejen právo na odměnu, jak je uvedeno v čl. 8 odst. 2 směrnice, ale výlučné právo udělovat svolení nebo zakazovat sdělování jejich vysílání veřejnosti. Znamená to, že vysílací organizace mají právo bránit se tomu, aby konkrétní subjekt sděloval jejich vysílání veřejnosti. Uznat, že toto právo zahrnuje rovněž sdělování vysílání na hotelových pokojích, by znamenalo to samé jako přiznat televizním stanicím možnost rozhodovat o tom, zda někdo může poskytovat hotelové služby, či nikoli. I když cílem signatářů Římské úmluvy bylo ve skutečnosti umožnit televizním stanicím zakázat organizování veřejných placených sledování jejich vysílání, určitě nebylo jejich cílem přiznat jim právo rozhodovat o možnosti jiných subjektů provádět jiné druhy činností, v rámci kterých má sdělování televizního vysílání pouze podružný charakter [19]. Výklad tohoto ustanovení navrhovaný žalobkyní v původním řízení by tedy byl zjevně v rozporu s cíli Římské úmluvy, a tudíž také s vůlí unijního normotvůrce.

45. A konečně žalobkyně v původním řízení tvrdí, že právo vysílacích organizací rozhodovat o sdělování jejich vysílání veřejnosti by mělo podléhat stejné ochraně, jaké podle článku 3 směrnice 2001/29 podléhají, pokud jde o sdělování veřejnosti, jiné předměty chráněné autorským právem. Tento argument nepovažuji za relevantní.

46. Na rozdíl od tvrzení žalobkyně v původním řízení totiž neexistuje žádný rozpor v tom, že tatáž forma využívání podléhá různým předpisům v závislosti na tom, zda se jedná o vysílání vysílacích organizací, nebo jiné předměty chráněné autorským právem. Tento rozdíl vyplývá ze samotných předpisů, jež se týkají těchto různých předmětů ochrany. Jak správně uvedli ostatní zúčastnění v rámci tohoto řízení, na rozdíl od děl, která podléhají v autorském právu plné ochraně, vysílání vysílacích organizací, jako předmět práv souvisejících s autorským právem, podléhá – pokud jde o sdělování veřejnosti – pouze ochraně omezené na případy sdělování na místech veřejně přístupných za vstupné. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by bylo nutné, aby se úroveň ochrany práva vysílacích organizací ve vztahu ke sdělování jejich vysílání veřejnosti vyrovnala úrovni ochrany jiných předmětů chráněných autorským právem.

47. Analýzu čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115 je tedy třeba shrnout tak, že ani na základě původu a účelu tohoto ustanovení, ani jakéhokoliv jiného hlediska nelze mít za to, že pod pojem „[místo veřejně přístupné za vstupné]“ spadají hotelové pokoje.

18 — Jinak je tomu v případě televizních stanic, jejichž vysílání je placené; tyto stanice mají možnost se rozhodnout, s kým a za jakých podmínek uzavřou smlouvy o sdělování svých vysílání. Mohou tedy sdělování vysílání hotelům zakázat, nebo povolit za cenu, kterou považují za uspokojivou.

19 — Zajisté v situaci, kdy práva televizních stanic vykonává organizace pro kolektivní správu, jako je tomu v původním řízení, se obvykle jedná o získání odměny za sdělování vysílání veřejnosti. To však nic nemění na tom, že z formálního hlediska mohou televizní stanice takové sdělování zakázat; konečně s tímto cílem bylo toto ustanovení přijato (viz bod 24 tohoto stanoviska a judikatura citovaná v poznámce pod čarou 15).

Závěry

48. S ohledem na všechny výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na otázku položenou Handelsgericht Wien (obchodní soud ve Vídni, Rakousko) takto:

„Článek 8 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem musí být vykládán v tom smyslu, že umístění přijímačů na hotelových pokojích a poskytování televizního a rozhlasového signálu jejich prostřednictvím nepředstavuje sdělování vysílání vysílacích organizací veřejnosti na místech veřejně přístupných za vstupné ve smyslu tohoto ustanovení.“